

Pròleg

Tots som
pares imperfectes
(per sort)

Xavier Bosch
«El nen més petit omple
la casa més gran»
ÀVIADOLORS

La veu. El guió. Les sintonies. Aquestes tres són les respostes més habituals quan, en una enquesta de carrer, es pregunta quins són els ingredients més necessaris per fer un bon programa de ràdio. Sovint, el més important i el més desconegut de tot és l'agenda de telèfons del productor. És el lloc –prou secret i sagrat– on «l'aconseguidor» del programa té tots els contactes per localitzar, tan ràpid com sigui possible, els protagonistes de la notícia o els millors professionals de cada tema. Només en la mesura que els convidats siguin molt bons, l'oient decidirà continuar escoltant aquella emissora. Per això és imprescindible, per a un programa que vulgui ser reconegut per la seva qualitat, poder tenir uns convidats que conjuminin dues virtuts: ser unes primeres espases en el seu tema amb un coneixement absolut d'allò de què parlen i, gairebé tan important com això, saber-ho comunicar, saber-se fer entendre, amb llenguatge fàcil i sense subterfugis. Un cop trobat l'interlocutor ideal, el productor ha de córrer a apuntarse el seu telèfon a l'agenda, amb bolígraf perquè no s'esborri mai més.

A «El Món a RAC1» de seguida que vam conèixer i entrevistar l'Albert Bau i l'Estefania Carreño vam saber que passaven a ser «el nostre» pediatre i «la nostra» psicòloga infantil. De capçalera i de referència. Tantes vegades com els vam convidar, van parlar clar, allunyats dels tòpics i resolent els dubtes d'alguns oients angoixats pels problemes més diversos dels seus fills. En una ocasió, atès que el temps a la ràdio és limitat i l'actualitat mana parlar de moltes coses, els vam demanar si podien elaborar un decàleg dels grans errors més habituals que cometem els pares amb els nostres fills. L'espai va ser un èxit tan sonat que ho vam repetir en una segona ocasió. Modèstia a part, m'agrada pensar que aquella va ser, també, la primera guspira que ha acabat convertint-se en aquest llibre tan útil que ara tens a les mans.

No ens enganyem. Aquest és un manual pràctic perquè tots els qui tenim fills som pares imperfectes. De bona fe, però imperfectes. Tots cometem errors, cada dia. Uns, per massa tous; els altres, per massa rectes; uns altres, perquè ens autoconvencem que la feina ens deixa poca estona per als fills; uns altres, perquè els donem tot allò que ens demanen... Saber trobar el punt d'equilibri no és fàcil. Encertar la dosi justa entre les normes i els elogis constitueix el gran repte dels pares. De fet, educar els fills (posar límits, saber dir-los que no, però també premiar-los amb unes paraules o una abraçada) és, segurament, la tasca més apassionant que tindrem mai. Veure, dia a dia, com una ment humana es va formant des dels primers mesos i anys és el millor espectacle del món. És –si se'm permet la comparació– com tenir a casa, convivint amb nosaltres, el

protagonista d'un documental del National Geographic. I aquell petit ésser humà, «el prota» que tenim allà, i que dia a dia fa coses noves i ens posa a prova i busca els topalls, resulta que és el nostre fill. Per això val tant la pena que ens hi mirem una mica, perquè del contacte i la comunicació amb els nostres fills en els primers anys dependrà que, quan arribin els temps complicats de l'adolescència, patim més o menys. De la inversió emocional i educativa que hi fem mentre són petits, sempre en traurem rendiment i en podrem estar orgullosos.

Els pares i les mares del segle XXI intuïm que hem de ser coherents i que hem d'acostumar els nens a unes rutines, que potser hi ha coses que no s'han de raonar gaire perquè el fill encara no ens entendreà, que les recompenses són tan importants com els límits, però toquem d'oida. No en sabem gaire i ens anem refiant d'un conjunt de proves i errors ben poc científics. Per això més val que ens estalviem el pròleg, que deixem parlar els qui en saben i que correm a veure quins són aquests errors tan comuns que cometem pares i mares. Segur que, per més bé que ens puguem arribar a pensar que ho fem, en trobarem uns quants que ens faran sentir ben retratats. Que no ens faci vergonya. El primer pas per solucionar-ho és reconèixer-ho. El segon, llegir aquesta mena de consells.

Enhorabona a l'Albert Bau i a l'Estefania Carreño per la molt bona feina que han sabut sintetitzar en aquest llibre clar, didàctic i tan útil, que ja es veu a venir que serà, tot just, l'inici d'una col·lecció. I és que, malauradament, pares i mares cometem els errors a cabassos. Ningú no és perfecte.